

מסורת הש"ס

(א) וכרימות (ב:) (ג) זבחים
מע, (ג) [ויקרא כא],
(ד) [ויקרא יח, ה] [שם],
(ו) [ויקרא כב, ו] [דברים
כה], (ח) [ויקרא ו, ט] [צ"ל
שהרג], (י) [וע"פ תוס'
סנהדרין לה: (כ) צ"ל אי"ב

תורה אור השלם

1. ויבן ידו איש על ערשתו
לקרנו בקרנה מעם
מוזבד תתקנה למונתו
2. שמות זה ה
לזבד ולזמנו לאדו
לאחריו לא יקנה להם
במקום כי נזר אקנה להם
ראשו במזבד 11
3. אל תבער את ככל
משבתיכם ביום השבת
שמות זה ה
4. ושמרתם את השבת
כי קדש הוא לכם
מתחילה מות יקום כי
השעה הזו למאכל
ונכרתה תנפש ההוא
מקרב עמידה
5. שמות אל ידי
ורופש שרש תאכל
קשר מזבח השלישים
שלי יזמנאנו עליו
ונכרתה תנפש ההוא
מעמידה יקרא ז כ
6. והשטח את הבגש
במקום אשר ישעת את
ההטאת ואת העלה
במקום הקדש כי
כחטאת האדם הוא
לכון קרש קדשים
הוא יקרא יד ז

גליון הש"ס

גם! לאו לית חמור טינית.
עין רמב"ן פרשה יתרו
במסוק וזכר את יום
השבת: ירום! ד"ה לפי בר'
רא"ב היה יוצא לדון
בדבר החדש. עין משוכת
רשדים ח"א סימן ג':

הגהות הב"ח

(א) נט' אטו עשה דרוחה
 אה: (ב) שם ככלל כל
 הקדשים: היו: (ג) שם
 אה אה נמי ה"א אה אה
 ככלל: (ד) י"א י"א ד"ה
 ליה וכו' היה על גבי
 מזבח ועבודה נידו שנאמר
 כלל יהיה: (ה) תום
 ד"ה ומה וכו' כר טרפון
 אה דלא מסיק: (ו) ד"ה
 תלמוד וכו' בפרק נזיר
 כר כלל וכו' נמחה:

מוסף רש"י

והלא שלומם בכלל כל
הקדושים הרי. חזק
לחיים ולרווחה כל אדם
אשר יקרב מכל ויבטח אל
הקדושים (ויקרא כב) ויש
קרב לאלה ולחיים ויש
אל אלה. דוגמיה אלה
נעלה ונזהר. דוגמיה
קדש כל מוסד (ד) מכל
קדש כל ענין. וישנו אלה
ולא נעלה. וישנו יקרב מכל
מקדש נעלה. משה (ד)
לדון נעלה. אלה דבר
המוכר לקרב. דוגמיה
הם אלה חזק. וישנו
נעלה. שזה אדם. וישנו
לזה אדם אשר יקרב למד
חזק. חזק. חזק. חזק.
ישנו חזק. חזק. חזק.
חזק. חזק. חזק. חזק.
חזק. חזק. חזק. חזק.

חמש עשרה נשים פרק ראשון יבמות

ד'ליטה דוחה אוסר. שאס היה רוצה כהן ורואה לעבוד עבודה ב"ד
שולחים ונצטוין אוויר למות אלף א"ה ע"י (וי) גגו של מזבח ועבודה
שנאמר מעט מובטל קטנו למות. ולא מעט מובטל: ומאי או
למיא דקפא. ומשל ומתל דומה דדחיה מעל מלוי או
אינו אלף אפי' מיתע ב"ד לא דחיה:

קבורות מה מלוה. דרחי עבודה
 מולאמור(1) כס"ק דמגילה (דף ג') ודחי
 דרחיה את העבד כס"ק אני אביא
 דרחיה דלף ע"י שדוהה עבודה
 ללא תמדה שבת. והאי דהדר אמר או
 אינו אלא אפילו בשבת הכי הדר
 ואומר קבורת מה מלוה גופה תמדה
 כ"ו. ונחמי דסליק **דאדעסי**
למסור מעיגארין. דהאי דלאדעסיין
 גליה קרא משום דאי לא כתביה ה"א
 דאחי עשה ודחי לא תעשה: מאי או
 אינו. הכי מני למימר או אינו דלא
 דאחי במאי חתיך לא דלא דהדר
 דאדעסיין **דאדעסיין** כ"ו. היינו דהדר
 ואומר או אינו אלא אפי' במיתת ב"ד
 לא תדחי לאו דשבת שסרי י"ט זו
 ככתב: **הדר אמר אעו עשה דרחי וכו'.**
 דהיינו דהדר ואמר או אינו אלא אפילו
 לאו לא תעשה **המור מיניו.**
 סרי לוקין עליו: **אלא סלקא דעסקן.**
 דעיל קאי דאקוינגא דלא כחז דרמנא
 הוה תמעיין קמ"ו ולא משום דרחי
 עשה ודחי ל"ת דכרת ועליה(2) למה לי
 אלא קראי כ"ו: **ספיה ככלל.** י"ט כ"ו
 דאדעסיין דאדעסיין דאדעסיין

ויצא מן הכלל ללמד
 יצא אלא ללמד על
 דבר שהיה בכלל ויצא
 והנפש אשר תאכל
 ומומאיו עליו והלא
 היו ולמה יצאו להקיש
 שלמים מיוחדים
 מזה יצאו קדשי ברקש
 אשת אח בכלל כל
 יצתה להקיש אליה ויצא
 שריא אף כל עריות
 כלל באיסור ופרט
 באיסור ופרט בהיתר
 דבר שהיה בכלל ויצא
 שאי אתה יכול להחזיר
 לך הכתוב בפירוש
 בכלל ויצא לידון בו
 רשאי להחזירו לכלל
 הכתוב בפירוש כיצד
 במקום אשר ישחט
 העולה במקום הקדש
 הוא לכתוב שאין
 ומה ת"ל כחטאת
 אשם מצורע לידון
 יד ובהן גל הימנע
 מעון מתן דמים ו
 ואימורם לגבי מזבח ת"ל כו'

חדש אלא כשקוּתר כללו כ" הכא דשאר אשמות טעויות כל הנדס לגבי מ' חזו הוזהר שְׁקוּתר כללו אצל מה שחטאת מזוּרע טעויה טעויה אִין קוּ מַיְינִיה יִהוּ כל אשמות טעויות מִמֵּן כְּבוֹת וְלִילְפּוּ מִמִּי כִּוְלֵה עֵרִוּת מִלְּעֵבֶד אֶל לַעֲנִין חִידוּשׁ לֹא גִמַּר מַיְינִה כְּדַפְרֵשׁ"י הַחֵם *דֵּאֵם כֵּן הִיָּה

ז. פרק ראשון יבמות

וְזָמַר עֲבוּדָה שְׂהִיא חֲמוּדָה וְרוּחָה שְׁבֵת רְצִיחָה דְּרוּחָה אוֹתָהּ. הַקָּסָה
הַיִּי עֵקֶב דְּלוֹרְוִילִי"ש מִנָּה דִּיו מֵה לְרֵאשִׁי אֵלֵי דְרוּחָה עֲבוּדָה
אֵלֵל אֵלֵל כֶּסֶב וְאֵל מַעֲשֵׂה שְׂבֵת נִמִּי לֹא מַחֲמֵה אֵלֵל כֶּסֶב לֹא מַחֲמֵה וְיֵל
מֵאֵלֵל כְּרִי עֲשֵׂינָה דְּרֵשֶׁן (צ"ק דהו) הִיכָה נִשְׁמֵיכָן ק"ו לֹא מַחֲמֵה
וְיֵל וְהָא דְלִמְר לִיה רִישׁ לְקִישׁ לִי

ויוחנן צפ' אחד דיני ממונות (סנהדרין דף לה.) וזהו קבורת מת מזוה דוחה שבת מקל וחומר דא משום דקבר כריט' אלף לא מסיק אדעמיה למחן בין קום עשה לשב ואל מעשה כי היכי דלא מסיק אדעמיה הש"ס צפ' מי שמחו (ברכות דף כ. ושם) ורבי יוחנן דלא מהדר ליה דיו משום דמהדר ליה שפיר טפי רצויה מוכיח דלפניו לרבי עטרפון ליכא ק"ו ועוד נראה לומר דהכא דיינין הכי ומה עבודה דקילא דמיא שבת רצויה וקבורת מת מזוה דחמירא לא שכן וכמה הם חמורים לעבודה נדחים מפניסם וצפ' בילד הרגל (דף דה. סנה.) דאמרו רבנן לר"ט דיו ולא דיינין ומה שן ורגל דקיי חייבים בראשית חיקוק זקן שלם קרן לא כ"ש משום דאי נעביד קחומר הכי איכא למספר עובא דליכא ורגל וליכא בקרן ענוי שם הלא להיסקי:

שנאמר מעם מובח: ואפי' אס' אין שם ככן אחר ראוי לעבודה שהעבודה נדחית ואפי' ודלמא התם לאו משום דליתיה דחיא עבודה אלא משום דגברא הוא דלא חוי דלמדר' (בבבית ד' ג' כ"ב) כסבר שהרג נפש לא ישא אלא כפי שגמלא דייבס דמיס מללו וז"ש עבודה וי"ל דע"כ חוי דאין מחלל עבודה דמעס מנזחי ולא מעל מנזחי ולא ישא אלא כפי חומרא דגמלא אפי' ועוד דוקא כפי יא שא לא כפי יפי (שהרגו דרו ואין קטיגור נעשה קטיגור וכדמכין בתקולא קרא ופכרישכס כפיס"ו) תלמוד ז"ל: לא תבערו: ואפי' אמאי חילטינך פברק

שריין מי דמי התם
באיסור הכא כלל
הא לא דמי אלא
לדון בדבר החדש
לכלול עד שיחזירו
תנאי לדבר שהיה
ר החדש אי אהנה
עד שיחזירו לך
ושחט את הכבש
את החמאת ואת
כי כחמאת האשם
ל כחמאת האשם
האשם לפי שיצא
בדבר החדש בהגן
יביכול לא יהא
מורים לגבי מזהב
תלמוד
צבורה לידון ברב החדש.
שאר חטאות אין טענות לא חשיב דבר חדש ואין קרי דבר
ואשם מפורע עתק ממנו לבהוות ובגון אשם אח שאלכרי כל העריות
אם כללו וא"ת ולמ"ד צריש אחריו מקומן (ובחשי דק מט): דכללו גמר
אם א"ת וי"ל דלא גמר מניה אלא דבר דלא חדש צי כגון שחיתו לפון
א לידון בדבר החדש כיואל צו ללמד על הכלל כולו (ואין א"ת חידוש):
ח

להחזיריו לבללו. שיבא עוד כשאר הכלל (בבית חם). לפי שיצא אשם מצורע, תכלל זאת

עין משפט
גר מצוה

בו א ב מ"י פ"ד מהל'
מחוסרי טעם הל' ב:

ימפות ימים

[illegible]

(א) צ"ל הלא אינערדך לכתוב
עליה דאזי לזו עליה צו.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones